

Han vises godt i terrenget med sine markante røde og gule skjorter, og han innrømmer gjerne at han er glad i å prate. Arvid Urke mener alle mennesker har et grunnleggende behov for å bli sett. - Gjør man andre mennesker synlig, blir man synlig selv, sier han.

Positiv og pratsom gladgutt

Tekst:
JØRN INDRESAND
jorn@narvikidag.no

ARVID SØLVE URKE kom som en stor overraskelse på sine nærmeste en kald desemberdag i 1952. På et loft i Espenesgården i Nybyen i Svolve hadde mor Hanna Urke gjort unna en vellykket tvillingfødsel. Alt utstyr var pakket sammen, og jordmoren var på tur hjem da Arvid plutselig meldte sin ankomst. I hui og hast ble det kokt vann og ordnet til, slik at den siste trilling kunne ankomme på en verdig måte. Selv beskriver han seg som halvt ihjelsparket etter måneder i en trang mage sammen med to andre.

- Det ble nok et lite sjokk. Modern var jordmor selv, og hun var overbevist om at hun skulle ha tvillinger. Jeg ble den store overraskelsen til jul det året, sier Arvid og smiler.

De fem første årene bodde familien Urke i Svolve. Arvid husker ikke mye fra den tiden, men to episoder har brent seg inn i sinnet.

- Jeg var jo liten, men jeg husker veldig godt at jeg ble overkjørt av en lastebil med kjetting. På grunn av mye sørpe i veien, og en stor dose flaks, kom jeg rimeleg helskinnet fra hendelsen, men det er et minne som sitter. Jeg husker også at en av nabogutt som bodde i samme hus

som oss druknet da han var tre år gammel. Det gjorde inntrykk på en liten kar som meg at en lekekamerat døde.

I 1957, DA TRILLINGENE var fem år gamle, flyttet familien til Narvik. Egentlig var det ingenting som knyttet familien Urke til malmbyen, bortsett fra tanten til moren til Arvid, Sigvarda Eriksen. (Tidligere major i Frelsesarmeen). Hun drev en manufakturforretning i Kirkegata 32. Da hun døde, overtok Lauritz Urke forretningen, og drev den videre under navnet L.R. Urke. Familien flyttet inn i det som for ettertiden ble hetende Urkegården på Frydenlund. Arvid minnes en aktiv barndom, rik på opplevelser.

- Vi bodde i en gate som nesten var som Skomakergata fra TV. Vi hadde slakter Elund Knudsen, slakter Skarbo, slakter Lian, kolonialhandler K. Pedersen, malerforretning Rognmo, fiskehandler Gerhard Jensen, og en skomaker i vår gate. Trafikk var nesten totalt fraværende, og vi kunne både ake og gå på ski hvor vi ville. Om vinteren kjørte vi ofte kjelke fra Sykehushaugen helt ned til Frydenlundgata. Vi var ofte på ski i Framneslia og på søppeldungen på Jaklamyra, forteller Arvid med innlevelse i stemmen.

De tre guttene, Rolf, Sofus og Arvid, hang sammen som ertoris. Det var ofte hard konkurranse mellom guttene. Blant

annet var de gode svømmere, alle tre.

- Det var alltid en form for rivalisering mellom oss. Vi hadde de samme fysiske forutsetningene, og vi likte å konkurrere. Enda den dag i dag hevder Rolf at han var vinneren under et svømmestevne på 60-tallet. Jeg ble dømt først i mål, med Rolf like bak.

- Hvordan var det å være enegget trilling?

- For å si det slik, så ble vi sosialt eksponert. Folk var veldig interessert i oss. Samtidig følte vi et stort kollektivt ansvar for våre handlinger.

- Hva mener du med det?

- Jo, hvis jeg gjorde noe galt, visste jeg at de to andre også fikk svi. Det var vi faktisk veldig opptatt av alle tre.

Det verserer mange vandrerhistorier om Urke-trillingene. Arvid Urke vil ikke vedkjenne seg så veldig mange av disse.

- Det er nok en del overdrevne historier om våre sprell. Mye av dette er myter som ikke har rot i virkeligheten. Blant annet er det mange som mener å huske at vi tre brukte å bytte klasser og lure lærere med hjemmelekser og slike ting. Det kan jeg avkreffe. Vi ble bevisst plassert i hver vår klasse. Rett nok var vi ganske like vi tre, men lærerne som så oss hver dag hadde ingen problemer med å skille oss fra hverandre. Det satte en effektiv stopper for eventuelle lurier, sier Arvid med en alvorlig mine. Han for-

langer tydeligvis å bli trodd på dette. For journalisten er det en liten strek i regningen, ettersom jeg hadde sett for meg en rekke morsomme episoder, der trillingene drev omgivelsene til vannvidd.

- Dessverre, slik var det nok ikke, selv om vi nok kunne finne på masse sprell, så var vi verken verre eller bedre enn andre unger i så måte.

- Hvor stammer disse historiene fra?

- Jeg vet ikke helt. Vi fikk som sagt mye oppmerksomhet. På ungdomsskolen var vi nok i opposisjon mot mangt og mye.

- Var dere skoleflinke?

- Jevnt over vil jeg nok si at vi var rimelig flink på skolen, uten at vi utmerket oss langt over snittet. Det ble nok mer slik at vi, rent utdanningsmessig, blomstret etter ungdomsskolen. Når jeg ser tilbake på tiden på ungdomsskolen, vil jeg nok si at mye har skjedd på tross av og ikke på grunn av...

NÅR JEG SNAKKER med Arvid Urke om oppveksten, blir det mye "vi". Utad ble trillingene oppfattet som ett. De var mye sammen, men de likte også å være hver for seg.

- Vi hadde mange venner hver for oss, og vi var ikke sammen hele tiden.

- Var det noen slags rangering dere i mellom?

- Tja...

Kjært bilde: Dette bildet har Vera Steine malt, og det viser hvordan Frydenlund var for mange år siden. - Dette er et bilde som betyr mye for meg, sier Arvid Urke. (Foto: Michael Ulriksen)